

Uitgerekend wij

Van Monika Peetz verscheen eveneens bij
Ambo|Anthos uitgevers

De dinsdagvrouwen
De dinsdagvrouwen. Zeven dagen zonder
De dinsdagvrouwen. Te hooi en te gras

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Monika Peetz

Uitgerekend wij

Vertaald uit het Duits door
Bonella van Beusekom

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3795 6

© 2016 Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

Published by arrangement with Marianne Schönbach Literary Agency

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Bonella van Beusekom

Oorspronkelijke titel *Ausgerechnet wir*

Oorspronkelijke uitgever Kiepenheuer & Witsch

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Donatella Loi / Arcangel Images

Foto auteur © Bettina Fürst-Fastré

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Jolanda

Deze telt niet mee

Alles liep op rolletjes. Brandende fakkels wezen gasten de weg van de parkeerplaats bij de kasteelmuur naar de felverlichte oranje-rij. Mijn zussen waren de halve zaterdag bezig geweest om de imposante ruimte, met ramen tot aan de grond, voor het grote feest te versieren. Het ABC-team, zoals mijn vader mijn oudere zussen vroeger noemde, werkte in zeldzame eensgezindheid. Beate, de oudste en meest strategische van ons kinderen, hield zich bezig met de grote lijnen en kleingeestige twijfels; Carla, de middelste, nam samen met haar dochters het culinaire deel van het gebeuren voor haar rekening. Ze deden alles om Anja, de jongste van het trio, vanavond te ondersteunen. Mijn taak als kleine broertje was duidelijk omljnd: ik was verantwoordelijk voor alles wat zwaar, vies en vettig was of wat met elektriciteit te maken had. Hoog boven de hoofden van mijn koortsachtig heen en weer rennende familie balanceerde ik op een ladder onder het glazen dak om de laatste met ledlampjes verlichte ballonnen boven de lange tafel op te hangen.

Anja, de hoofdpersoon, liep nog steeds in haar ondergoed rond. Ze trok de tafelkleden recht die mijn drie nichtjes hoogstpersoonlijk met inkt op waterbasis hadden beschilderd, bracht de laatste veranderingen in de tafelschikking aan en controleerde de gerechten op het koude buffet en de kwaliteit van de rode wijn. Anja stond erop

dat alles net zo zou zijn als de eerste keer. Ook al was alles anders.

Zichtbaar geïrriteerd wijdde ze Beate in in de geheimen van de moderne digitale fotografie: 'Je hoeft 'm alleen maar in te drukken,' zei ze. 'De camera is foolproof.'

Normaal gesproken was het Anja's verantwoordelijkheid om familiegebeurtenissen voor de eeuwigheid vast te leggen. Op deze bijzondere dag moest mijn zus Beate, die geen idee had van techniek, de taak van kroniekschrijver vervullen.

'En waar is dit knopje voor?' vroeg ze.

'Je hoeft het niet te begrijpen, je moet het gewoon doen,' snauwde Anja tegen Beate.

Meestal meed ik bijeenkomsten waar de hele familie aanwezig was. Met drie oudere zussen was ik tussen de kibbelende meiden opgegroeid. Steken onder water, schimp-scheuten en verhoren waren voor mij vertrouwd terrein. Een van mijn zussen was altijd wel weer zo vriendelijk om te informeren of ik nu eindelijk een behoorlijke baan of in elk geval een vaste vriendin had gevonden. Voorzichtig werkte ik me uit de gevarenzone voordat de samengebalde zusterlijke nervositeit iets nieuws vond om zich op te concentreren.

De genodigden druppelden stipt op tijd binnen. Het eerste deel van de plechtigheid zou in de tuin plaatsvinden. Geen van de gasten liet zijn humeur bederven door motregen, koude voeten en modder. Niemand wilde de bijzondere gelegenheid missen. In plaats van champagne, werden er warme punch en warme chocolademelk met rum geschonken. Bij de vuurkorven, de enige warmtebron op deze veel te koude meivond, werd opgewonden gefluisterd. 'Ben jij weleens bij zoiets geweest?' klonk het uit vele kelen.

Buiten heerste gespannen verwachting, binnen paniek. Carla piepte en stond aan de jurk te sjarren en te trekken. Anja's tengere lichaam verzoop bijna in de uitnodigende trouwjurk van witte tule, die elke vrouw automatisch in een schuimgebakje met slagroom veranderde. Sinds ze de imposante japon vol goede moed had gekocht, was ze flink afgevallen. Anja deed haar uiterste best kalm te blijven.

'Je hoeft er niet mee door te gaan,' zei ik.

'Ik zal me kostelijk vermaken,' antwoordde Anja koppig. 'Ik leef al maanden naar dit moment toe.'

Het was niet zonder risico om mijn zussen in crisissituaties tegen te spreken. Als jongste van het gezin had ik in dat opzicht een pijnlijk leerproces doorgemaakt.

'Maar de gasten worden onrustig,' zei Beate bazig. 'We moeten beginnen.'

'Ben je zover?' vroeg Clara.

In plaats van een antwoord gaf Anja mij uitnodigend haar arm. Normaal gesproken was het de taak van de vader om de bruid over te dragen aan haar lot. In de met een chronisch mannentekort kampende familie Morbach had ik die verplichting op mijn bord gekregen. Arm in arm, in gepast plechtig tempo, leidde ik mijn zus naar de tuin. Anja's nagels boorden zich in mijn bovenarm. Ik voelde haar magere lichaam trillen. De deuren van de vleugel gingen open. Het applaus barstte los. De muziek begon. In plaats van met een huwelijksmars werden we verwelkomd door een vrolijk schallend 'I Will Survive' van Gloria Gaynor. Mijn blik gleed zoekend over de menigte: geen enkele man onder de gasten. Misschien was het normaal dat Anja alleen vriendinnen had uitgenodigd om het grote moment met haar te vieren. Maar hoe moest ik weten hoe je een dergelijke gelegenheid vierde, dit was immers het eerste scheidingsfeestje van mijn leven. Het werd gevierd in de oranjerie van slot Charlottenburg, op de plek waar Anja haar ex Joshi eeuwige trouw had gezworen. De stewardess en de ambitieuze internethandelaar hadden hun gezamen-

lijke weg in recordtempo afgelegd. Na een onstuimige kennismaking volgden een bliksemhuwelijk, een bliksemoorlog en een scheidingsdrama. Na tweeëntwintig maanden was de eeuwigheid geëindigd voor de familierechter van Berlijn Schöneberg.

‘Welkom in de club van alleenstaande vrouwen,’ riep mijn zus Beate vrolijk.

De oorlogskreet vormde het startschot voor het spektakel. Op het allerlaatste moment wist ik met een kloeke sprong opzij te springen, voordat de eerste lading uit de spuitbus Anja trof. Het was tijd dat de witte trouwjurk die haar geen geluk had gebracht ritueel werd vernietigd. Het dure kledingstuk, ooit aangeschaft voor de mooiste dag van haar leven, was nu het tastbare bewijs voor de foutste beslissing van haar leven. Paarse verf werd tegen de witte japon gesmeten, daarna groene, gele en blauwe. Anja greep in een klodder verf en de sporen van haar gele handen gingen over haar jurk als de afdrukken van een gepassioneerde minnaar. Gloria Gaynor jubelde, de bassen dreunden, het gelach werd harder, de verf drupte van de jurk en Beate maakte foto’s voor het familiealbum. Met de hulp van haar vriendinnen verdronk Anja haar liefdesverdriet in acrylverf en rode wijn. Ik bleef het enige mannelijke wezen dat mocht deelnemen aan de ceremonie.

‘Dat is mijn broertje Tom,’ legde Anja uit. ‘Die hoort niet bij de vijand.’

Het diner bracht ik door ingeklemd tussen een collega-stewardess die haar ex consequent als ‘mijn regenwormpje’ betitelde en Anja’s vriendin Sanne, met wie ze nog in de zandbak had gespeeld en die de kring uitvoerig uitlegde wat de voordelen waren van een ontbijt met magere kwark. Geen wonder dat ze al twee keer gescheiden was. Waarschijnlijk had ze alleen seks om calorieën te verbranden. Na twee uur overdosis Sanne had ik er genoeg van. ‘Ik ben tegen een vrouwenquotum,’ flapte ik eruit.

Ik hoefde geen statistieken te bestuderen om te weten dat er in Duitsland meer vrouwen dan mannen woonden. Mijn hele leven was één groot vrouwenoverschot. Naast zussen en nichten bestond mijn familie uit de wisselende vrouwelijke partners van Beate, die alleen van vrouwen hield, één permanent afwezige en één net van mij gescheiden zwager. Op de opvoedsters, basisschooljuffen en leraressen van mijn jeugd volgden vrouwelijke collega's, vrouwelijke bazen, buurvrouwen en een vrouwelijke bondskanselier. Het was niet eenvoudig met de vrouwen. Privé niet en beroepsmatig nog veel minder. Telkens als ik bijna een vaste baan had, kon ik er gif op innemen dat vijf minuten voor de afronding van de sollicitatie een vrouw de baan voor mijn neus wegkaapte. Als mislukken karaktervormend was, dan had ik de laatste maanden meer karakter ontwikkeld dan me lief was.

'Ik ben tegen een vrouwenquotum,' herhaalde ik nog een keer. 'Dat moet toch gezegd kunnen worden.'

Dat kon niet. Niet op deze bijzondere dag, niet tegenover Sanne.

'Seksueel gefrustreerd?' vroeg ze me met fonkelende ogen. 'Of alleen maar een vervroegde midlifecrisis?'

Het antwoord bleef me bespaard, want op dat moment kwam Carla, balancerend met de scheidingstaart, binnen. Er klonk gemompel en applaus door de oranjerie. Boven op de maagdelijk witte, met bloemen versierde taart troonde een eenzaam figuurtje in bruidsjurk. Bloedrode vlekken liepen over drie etages tot onder aan de taart, waar de gedumpte echtgenoot in een zogenaamde bloedvlek lag. Het deed me pijn in mijn hart om mijn zwager zo te zien. In tegenstelling tot Anja had ik prima met Joshi kunnen opschieten.

'En?' vroeg Anja toen ze me een stuk taart gaf. 'Gaat-ie lekker met Sanne?'

Ik had geen idee waar ze het over had. 'Lekker?' antwoordde ik. 'Zo zou ik het niet bepaald willen omschrijven.'

‘Dacht je dat ik niet had gemerkt dat jij een oogje hebt op Sanne,’ drong Anja aan. ‘Vroeger stormde je al elke keer mijn kamer binnen wanneer Sanne op bezoek kwam.’

Ik snapte er niets van dat de pas gescheiden Anja niet kon wachten om anderen in een situatie te brengen waaruit zij zich, met de hulp van een echtscheidingsrechter nota bene, net had bevrijd.

‘Wie zegt dat ik single ben?’ beet ik van me af.

‘De ervaring,’ antwoordde Anja droogjes.

Ik had geen zin om mijn relationele status met Anja te bespreken. Bovendien zat ik er zelf ook mee dat ik nog steeds alleen was. Dankzij de ingenieuze wiskundige formules van de astrofysicus Frank Drake en het deelstaatsbureau voor de statistiek dat op zijn website uitgebreide statistische gegevens over de bevolking ontsloot, kon ik nauwkeurig berekenen hoe groot de kans was om in Berlijn de vrouw van mijn dromen tegen te komen. De formule was oorspronkelijk bedoeld geweest om te onderzoeken hoeveel buitenaardse soorten er theoretisch in de Melkweg te verwachten waren. Ik had de variabelen zodanig aangepast dat ze een wiskundig onderbouwd antwoord gaven op de vraag hoeveel potentiële vriendinnen ik in Berlijn kon verwachten. Mijn uitsluitingscriteria waren niet extreem. Mijn aanstaande moest in een cirkel van vijftientig kilometer wonen, een vaste baan hebben, het leeftijdsverschil mocht niet groter dan vijf jaar zijn, en ze moest ongehuwd zijn. Het liefst was ze lid van een sportvereniging (een beetje meer sporten zou me geen kwaad doen) en hield ze van horrorfilms (de verzameling uit mijn jeugd lag al lang genoeg te wachten om herontdekt te worden). Van de 1.779.366 vrouwen die in Berlijn ingeschreven stonden, bleven er op die manier nog ongeveer 4000 potentiële kandidates over. Bovendien moest ik er rekening mee houden dat ongeveer vijf procent van de vrouwen mij puur qua uiterlijk beviel. Omgekeerd kon ik met mijn verschijning bij hoogstens drie procent scoren. Aan het einde van de hele

waslijst kwam ik uit op zes vrouwen die rekenkundig aan al mijn criteria voldeden. De logistieke uitdaging was om ze in de jungle van de grote stad te vinden.

‘Misschien heb ik binnenkort een nieuwtje,’ zei ik geheimzinnig.

‘Vertel,’ drong Anja aan. Geduld was nooit haar sterkste kant geweest. Enthousiast gebaarde ze Beate en Carla om dichterbij te komen. ‘Tom heeft een nieuwe vriendin,’ kondigde ze aan.

Drie paar ogen straalden van voorpret bij de gedachte aan het langverwachte nieuws over mijn liefdesleven. Ik betwijfelde of mijn wiskundig niet onderlegde, en daar ook niet in geïnteresseerde zussen mijn theorie zouden kunnen begrijpen.

‘Ik ga er even een opsteken,’ brak ik de discussie af.

‘Sinds wanneer rook jij?’ vroeg Beate geïrriteerd.

‘Sinds zonet,’ antwoordde ik.

Ik was niet de enige die weinig had met Anja’s scheidingsfeestje. In de tuin kwam ik Florentine tegen, de dochter van Carla, die met een stok in de bloembedden van het kasteelpark prikte en de regenwormen die ze vond in een lege colafles deed. Met haar magere lichaam, haar grote tanden, haar korte haar en haar modderkleurige hoody zag ze eruit als de neef die ik niet had.

‘Voor mijn compost,’ legde ze uit. ‘Ik kweek wormen.’

Florentine leek in veel opzichten op mij. Gezellige familiefeestjes vond ze maar niks. Evenmin als relatiedrama’s.

‘Anja doet alleen maar alsof ze gelukkig is,’ luidde Florentines trefzekere analyse. ‘Ik geloof dat ze alleen maar zo luidruchtig is om niemand te laten merken hoe erg ze Joshi mist.’

Met haar twaalf jaar was Florentine slimmer dan alle volwassenen om haar heen. Ze wierp een verdrietige blik door de grote ramen, waarachter Anja onder applaus van haar twee zussen met een excentrieke solo de dansvloer opende.

‘Ik heb iets voor je,’ zei Florentine, en uit haar broekzak viste ze een verkreukelde kaart. Op luxe papier nodigde de Kamer van Koophandel mevrouw Florentine Bender uit voor de netwerkbijeenkomst van de Young Business Club.

‘Mama heeft het me verboden om ernaartoe te gaan,’ beklagde ze zich. ‘Ik moet per se om acht uur naar bed. Dat wil zeggen: als we geen scheidingsfeestje hebben.’

Florentine wist me altijd weer te verrassen: ‘Hoe kom je aan een uitnodiging van de Kamer van Koophandel?’

‘Ik heb bij hen aangeklopt voor startkapitaal,’ legde mijn nichtje serieus uit. ‘Een nieuw zakelijk idee.’

‘Maar je hebt ze nog niet verteld dat je twaalf bent,’ giste ik.

Florentine knikte. ‘Jonge ondernemers worden overal gediscrimineerd. Zelfs in hun eigen familie.’

Op de dansvloer nam het ABC-team Florentines zussen in hun midden op en ze dansten dwaas en uitgelaten rond. Niemand leek ons te missen.

‘Heb je niet genoeg zakgeld voor je plannen?’ vroeg ik.

‘Mama geeft me geen zakgeld meer sinds ik bij mijn laatste experiment per ongeluk brandvlekken op de keukentafel heb gemaakt,’ antwoordde Florentine.

Ik vond de pioniersgeest van mijn nichtje fenomenaal: ‘Hoeveel heb je nodig?’

‘Vijftig euro,’ biechtte Florentine op.

‘Dat is heel wat,’ zei ik nadenkend.

‘Ik kan je een aandeel in het bedrijf aanbieden,’ legde mijn nichtje gewichtig uit. Ze had zich grondig ingelezen en pakte het financieringsprobleem professioneel aan. Het zakelijke instinct van haar vader manifesteerde zich duidelijk in de volgende generatie. Jammer genoeg zat Alexander zelf in Rusland. Of was het Azië? Sinds mijn eigen vader het gezin op mijn zesde verjaardag had verlaten, waren alle mannelijke nieuwkomers in de familie Morbach slechts vluchtige gasten gebleken. Anja was gescheiden, Beate voelde zich aangetrokken tot vrouwen en Carla’s man, de vader

van Florentine, had het als vertegenwoordiger zo druk dat hij wel een ver familielid leek als hij weer eens in zijn eigen gezin opdook. Ik hoopte dat hij, daar in het verre buitenland, er wel tijd voor nam om trots op Florentine te zijn.

Ik trok mijn portemonnee. 'Mijn bijdrage is een stille deelname,' zei ik waarschuwend, en ik legde mijn vinger op mijn lippen. Ik had geen zin in ruzie met Carla.

'Ik mail je het businessplan en de contracten wel,' beloofde Florentine. 'En jij gaat naar de netwerkbijeenkomst van de Kamer van Koophandel en vertelt mij wat er allemaal is gebeurd.'

De vastberadenheid waarmee ze me de uitnodiging in de hand drukte verraste me niet. Ik maakte me over haar toekomst als ondernemer minder zorgen dan over die van mezelf.

'Wie weet,' voegde ze eraan toe, 'misschien leer je daar wel een aardige vrouw kennen.'

Ik glimlachte mat. Als zelfs meisjes van twaalf zich zorgen maakten over mijn liefdesleven, was de situatie serieuzer dan ik had gedacht.

Eén plus 1

De zondag na het scheidingsfeestje begon met een kater. En met niets. Zes dagen in de week kon ik mezelf wijsmaken dat ik genoot van mijn leven als single, waarin ik alleen verantwoordelijk was voor mezelf. Maar 's zondags kwam ik op straat omstrengelde paartjes tegen, weekendvierende gezinnen en pas verliefde stelletjes aan wie je de intimiteit van de eerste gezamenlijke nacht kon aflezen. Mijn agenda was even leeg als mijn koelkast. Niemand die had gezorgd voor mijn lievelingsyoghurt, 'de worst waar jij zo dol op bent' of een flesje prosecco voor het ontbijt op bed. Het feit dat ik niet zo gek was op prosecco of op kruimels in bed, kon me amper over mijn zondagsblues heen helpen. Zelfs de versleten pluche pinguïn uit mijn kindertijd liet zijn kop hangen. Ik mocht van geluk spreken dat pinguïns monogame dieren waren. Anders had hij mij uit verveling waarschijnlijk allang verlaten.

Florentine had gelijk. Er moest iets gebeuren. Gemiddeld trouwden mannen als ze 33,6 jaar waren met een vier jaar jongere vrouw. De statistiek leerde dat de meeste stellen elkaar vijf jaar kenden voor ze in het huwelijksbootje durfden te stappen. Daarom had ik alle reden om vlak voor mijn negenentwintigste verjaardag in paniek te raken. Als mijn leeftijdsgenoten massaal relaties aangingen die ooit met een huwelijk bekroond zouden worden, nam het risico toe dat een van mijn zes dames zich in deze minuten aan

een ander wijdde. Elke dag die in eenzaamheid verstreek, slonken mijn kansen dat er in dit leven ooit nog iets aan mijn relationele status zou veranderen. Overal waren vrouwen. Alleen niet in mijn bed. Ik was single. Eigenlijk al vanaf mijn geboorte. Afgezien dan van mijn korte relatie met Sophie.

Tot mijn verjaardag op 21 juni resteerden er nog 23 dagen. De kans was bijna nihil om in dat korte tijdsbestek een van de zes vrouwen die puur rekenkundig mijn leven konden aanvullen, bij de bakker om de hoek, bij de tandarts of op straat tegen te komen. Ik moest bij dat alles immers ook rekening houden met de Tom-quotiënt. Zelfs als ik tegenover mijn droomvrouw in de metro zat, zou ik me heel waarschijnlijk zo vreemd en knullig gedragen dat elke kandidate geschrokken op de vlucht sloeg voordat ze verliefd op me kon worden. De formule van Frank Drake liet in cijfers zien waarvoor ik allang vreesde: waarschijnlijk zou ik nog eerder een alien tegenkomen dan mijn aanstaande.

De zoektocht naar de ware leek op de jacht naar het Godsdeeltje. Onderzoekers hadden in de jaren zestig ontdekt dat er zo'n elementair deeltje moest bestaan, maar het praktische bewijs daarvoor liet tientallen jaren op zich wachten. Ik verdrong de gedachte hoeveel tijd en geld het kernonderzoekscentrum CERN eraan had moeten besteden om het theoretisch mogelijke in de werkelijkheid te bewijzen. Als het lot me niet vrijwillig ten deel viel, dan moest ik het met wetenschappelijke methodes maar een handje helpen. De formule voor het geluk luidde voor mij Eén plus 1. Zo noemde een datingsite zich, die tot mijn grote vreugde werd geleid door wiskundigen. De software van het bedrijf combineerde mensen op grond van data die hun klanten zelf invoerden. De waslijst met eigenschappen omvatte 150 vragen. Bij Eén plus 1 geloofden ze er heilig in dat algoritmes de sleutel tot de eeuwige liefde waren. Als een van mijn mogelijke partners op dat platform te vinden was, zou

ik haar in recordtijd opsporen. Het enige wat ik hoefde te doen was me inschrijven. Al een paar dagen was ik vertrouwd met het aanbod en met de kleine lettertjes. Nu was het moment aangebroken om de theorie achter me te laten en me via de computer aan te melden. Binnen een paar seconden had ik al antwoord van een zekere Nico, de oprichter van Eén plus 1. *Wat leuk dat je ons hebt gevonden, schreef hij. Neem er de tijd voor om de vragen te beantwoorden. Maar ook weer niet te veel. Spontaniteit is belangrijk.*

Ik was nooit goed geweest in op commando presteren. Niet eens in mijn beste vak wiskunde. Als ik op school voor het bord werd geroepen, kon je er donder op zeggen dat, zodra ik voor de klas stond, me niets meer te binnen wilde schieten.

Als een konijntje voor een slang zat ik in shock voor het beeldscherm. Lengte, leeftijd, gewicht: exacte cijfers had ik zo ingevuld. De persoonlijke vragen waren een zware last voor me. De halve zondag dubde ik over de beslissing of ik liever in de woestijn of in het bos woonde; liever vakantie vierde op een zeilboot, op de fiets of zonnebadend aan het strand; meer van klassieke muziek hield dan van pop, en of ik bachbloesems boven aspirine prefereerde. Hoe moest ik nou weten of het glas voor mij halfvol, halfleeg of niet van toepassing was? Tot overmaat van ramp moest ik mijn antwoorden een cijfer geven op een schaal van 1 tot 10. Ik brak me urenlang het hoofd over de beslissing hoe belangrijk orde in mijn leven was vergeleken met mijn kinderwens en een gezonde werk-privébalans. Nog lastiger was het kiezen van een geschikte profielfoto die vrouwelijke kandidates enthousiast zou maken om contact met mij op te nemen. Lag het aan mijn onhandige houding, aan mijn eigenaardige kleren, aan het feit dat ik mijn ongekamde haar in een zijskeiding droeg of aan mijn verschrikte fotogezicht? Ik had geen nerdbрил met dikke glazen nodig om eruit te zien als een kikker die niemand wilde kussen. Met pijn in mijn maag stuurde ik

mijn profiel de wereld in. Het grote wachten was begonnen.

Van nul naar honderd

Niets. Nada. Eén plus 1 liet niets van zich horen. Kennelijk vroeg het te veel van het systeem om in de bestaande gegevens een partner voor mij op te sporen. De maandagochtend begon als elke andere maandag. Om 6.45 uur sprong ik uit bed, deed mijn horloge om, trok eerst het linker- en daarna het rechtergordijn open en liep linea recta door naar de douche, waar ik zes minuten lang wisselde tussen warm en koud om mijn bloedsomloop op gang te brengen. Om de dag niet met bijkomstigheden te beginnen, had ik mijn kleren de avond ervoor al uitgezocht. Ik zou een lichte broek en een geruit overhemd aantrekken, en schoenen met een blauw slangenpatroon. De opvallende stappers waren een cadeau van mijn ex-zwager Joshi, die me de opdracht had gegeven voor zijn webshop het van een nieuw soort rubberzolen voorziene schoeisel op duurzaamheid te testen. Bij het zien van het excentrieke patroon twijfelde ik of ik de opdracht niet te serieus nam.

Een hels kabaal verhinderde dat ik helder kon nadenken. *'Hands up, nigga, hands up, hands up in the air,'* brulde een rapper. Woeste gangsterhiphop met elektronische bassen dreunde door het plafond tussen de verdiepingen, vergezeld van onvermoeibaar gestamp op het parket. Boven mij woonde sinds kort Kimmie, een twaalfjarige wannabe-hiphopster met licht overgewicht. Haar alleenstaande moeder bezat diverse ontharingsstudio's, die zo goed liepen dat ze